

Nr 38.

Kungl. Maj:ts proposition angående tillskott till dyrtidstillägg för lantbruksingenjörer och lantbruksstipendiater samt lantmätare; given Stockholms slott den 1 februari 1924.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bifogade utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

GUSTAF.

David Pettersson.

Utdrag av protokollet över jordbruksärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 1 februari 1924.

Närvarande:

Statsministern TRYGGER, ministern för utrikes ärendena friherre MARKS VON WÜRTEMBERG, statsråden MALM, EKEBERG, BESKOW, MALMROTH, HASSELROT, STRIDSBERG, LÜBECK, CLASON, WOHLIN, PETTERSSON.

Chefen för jordbruksdepartementet, statsrådet Pettersson anför:

På Kungl. Maj:ts förslag har för åren 1917—1922 samt för första halvåret 1923 ävensom för budgetåret 1923—1924 tillskott till krigstidstillägg eller dyrtidstillägg på grund av arbete enligt taxa beviljats vissa lantmätare. Motsvarande avlöningsförmån har beretts jämväl lantbruksingenjörer, extra lantbruksingenjörer samt vissa lantbruksstipendiater för tiden från och med 1918 (se prop. 19/1923.) Senast utfärdade bestämmelser i ämnet återfinnas i kungörelser den 8 juni 1923 (nr 188 och 189.)

Kungl. Maj:t har i årets statsverksproposition under nionde huvudtiteln föreslagit riksdagen att i avbidan på proposition i ämnet för enahanda tillskott under budgetåret 1924—1925 beräkna för lantbruksingenjörer och lantbruksstipendiater (punkt 3) ett belopp av 20,000 kronor och för lantmätare (punkt 132) ett belopp av 300,000 kronor.

I förevarande sammanhang torde jag för Kungl. Maj:t få anmäla dels en från lantmäteristyrelsen inkommen, den 27 november 1923 dagtecknad framställning angående förhöjning i tillskott till dyrtidstillägg för vissa lantmätare under första halvåret 1920, dels ock en framställning från lantbruksstyrelsen den 10 januari 1924 angående motsvarande förhöjning i tillskott till dyrtidstillägg för lantbruksingenjörer och lantbruksstipendiater.

Över framställningarna har statskontoret avgivit yttranden den 18 december 1923 respektive den 19 januari 1924.

Innan jag övergår till en redogörelse för framställningarnas och de över desamma avgivna yttrandenas innehåll, torde jag först få erinra om här ifrågavarande befattningshavares löneförhållanden under första halvåret 1920 ävensom i korthet redogöra för behandlingen av frågorna om dyrtidstillägg och tillskott till dyrtidstillägg vid samma års riksdag.

Enligt den av 1909 års riksdag fastställda avlöningsstaten för lantmäteristaten i orterna, uppgick för nedan angivna befattningshavare den årliga avlöningen till följande belopp:

distriktslantmätare, lön	kronor	2,000	
3 ålderstillägg à 400 kronor	»	<u>1,200</u>	3,200
extra lantmätare, arvode	kronor	1,600	
auskultant, »	»		600.

Enligt beslut av 1919 års riksdag¹ hava från anslag å extra stat under 1920 utgått auskultantarvoden jämväl å 900 kronor och 1,200 kronor.

Jämte avlöning enligt stat utgick enligt beslut av 1920 års riksdag tillfällig löneförbättring för samma år med följande belopp:

distriktslantmätare	kronor	500
extra lantmätare	»	400.

För lantbruksingenjörer och lantbruksstipendiater fastställde 1914 års senare riksdag följande löneförmåner:

lantbruksingenjör, lön	kronor	3,000
tjänstgöringspenningar	»	<u>500</u>
2 ålderstillägg à 500 kronor	kronor	<u>1,000</u>
	summa kronor	4,500
extra lantbruksingenjör, arvode	»	3,000
lantbruksstipendiat, arvode efter 150 kronor för månad.		

Den tillfälliga löneförbättringen uppgick för 1920 till följande belopp:

lantbruksingenjör	kronor	800 ²
extra lantbruksingenjör	»	750.

Till lantbruksstipendiater utgick tillfällig löneförbättring enligt de för icke-

¹ Befattningshavaren i Stockholm därjämte ortstillägg 400 kronor.

² » » » » uppbär 850 kronor.

ordinarie befattningshavare stadgade grunder, d. v. s. med 25 procent å deras arvoden.

Utöver de fasta avlöningsförmånerna uppbära lantmätare och lantbruksingenjörer för utförda förrättningar ersättning enligt taxa. Intill den 1 januari 1921 gällde för lantmäternas arvodestaxan den 23 december 1909 (nr 166) samt för lantbruksingenjörernas arvodestaxan den 1 oktober 1886 (nr 72). Ifrågavarande författningar hava från och med 1921 års ingång ersatts av respektive lantmäteritaxan den 22 juni 1920 (nr 376) och lantbruksingenjörstaxan den 31 december 1920 (nr 913).

Enligt de allmänna krigstids- respektive dyrtidstilläggsförfattningarna utgick dylikt tillägg allenast på förenämnda fasta avlöning. Motsvarande avlöningsförbättring å inkomsten enligt taxa bereddes genom förut omnämnda tillskott till dyrtidstillägg. Detta tillskott, för vilket fr. o. m. 1918 tillämpades enahanda grunder, som gällde för det allmänna krigstids- respektive dyrtidstillägget, utgick på en beräknad inkomst enligt taxa, nämligen för lantbruksingenjör, extra lantbruksingenjör och lantbruksstipendiat 2,600 kronor samt för distriktslantmätare 4,000 kronor, extra lantmätare 3,200 kronor och lantmäteriauskultant 2,400 kronor, allt för år räknat.

I anledning av Kungl. Maj:ts till 1920 års riksdag avlåtna proposition, nr 95, jämte i ämnet väckta motioner godkände riksdagen (R. skr. nr 349) kungörelse med allmänna grunder för dyrtidstillägg åt befattningshavare i statens tjänst att tillämpas fr. o. m. den 1 juli 1920, vilken kungörelse i jämförelse med tidigare gällande föreskrifter innefattade avsevärda höjningar i grunderna för dyrtidstilläggets utgående. I samband härmed tog riksdagen jämväl under övervägande frågan om höjning i dyrtidstillägget för första halvåret 1920. Visserligen ansåg sig riksdagen icke böra medgiva, att de nya grunderna utan vidare skulle tillämpas jämväl för nämnda halvår, men riksdagen fann — efter övervägande av olika alternativ för bestämmande av förhöjningen av det då utgående dyrtidstillägget — sig böra förorda, att till den, som i enlighet med då gällande kungörelse i ämnet den 30 maj 1919 (nr 262) i egenskap av befattningshavare i statens tjänst uppburit dyrtidstillägg för första halvåret 1920 eller någon del därav, finge utgå ett särskilt tillägg, motsvarande 20 procent av de för ifrågavarande tidrymd vederbörande befattningshavare tillkommande avlöningsförmåner, dock högst efter 1,250 kronor för månad, på vilka enligt nämnda kungörelse dyrtidstillägg finge beräknas. Sådant tillägg skulle dock utgå endast till befattningshavare, som vore familjeförsörjare.

I och med att riksdagen sålunda — i stället för att låta de nya bestämmelserna vinna retroaktiv tillämpning från och med ingången av 1920 — för första hälften av samma år medgivit en efter särskilda grunder utgående förhöjning i dyrtidstillägget vid sidan av det dyrtidstillägg, som utgick enligt den allmänna kungörelsen i ämnet den 30 maj 1919, uppkom spörs-

målet, huruvida sådan förhöjning skulle få tillgodonjutas jämväl å det tillskott till dyrtidstillägg, som, enligt vad förut nämnts, utgick till lantmätare och lantbruksingenjörer. I Kungl. Maj:ts den 14 februari 1920 dagtecknade propositioner, nr 123 och 124, angående ifrågavarande tillskott till dyrtidstillägg för 1920 — vilka propositioner framlades innan riksdagens beslut i dyrtidstilläggsfrågan fattats — hänvisades i avseende å de grunder, enligt vilka tillskottet borde utgå, till den proposition angående det allmänna dyrtidstillägget, som redan tidigare av Kungl. Maj:t avlåtits till riksdagen.

I jordbruksutskottets över förstnämnda båda propositioner avgivna utlåtanden, nr 92 och 93, erinrade utskottet, att riksdagen redan på statsutskottets hemställan fattat beslut i fråga om dyrtidstillägg för 1920 till befattningshavare i statens tjänst. Visserligen innefattade — yttrade utskottet vidare — detta beslut viss höjning av det av Kungl. Maj:t föreslagna dyrtidstillägget, men utskottet hade med hänsyn till de i förevarande propositioner föreslagna anslagens natur av förslagsanslag icke ansett erforderligt att ifrågasätta någon ändring i anslagens belopp.

I sitt beslut i ämnet förklarade 1920 års riksdag (R. skr. nr 9 B p. 3 och 27), att beträffande ifrågavarande tillskott till dyrtidstillägg det av samma års riksdag fattade beslut angående dyrtidstillägg åt befattningshavare i statens tjänst skulle i tillämpliga delar lända till efter rättelse.

Författningsföreskrifter angående förhöjning i dyrtidstillägg för första halvåret 1920 meddelades i kungörelse den 30 juni 1920 (nr 362.) Bestämmelser om tillskott till dyrtidstillägg för lantbruksingenjörer samt för vissa lantmätare utfärdades genom kungörelser den 22 juni 1920 (nr 531 och 532).

Vad beträffar den ställning vederbörande myndigheter intagit till spörsmålet, huruvida förhöjning i dyrtidstillägg för första halvåret 1920 finge åtnjutas jämväl å det tillskott till dyrtidstillägg, som utgick till vissa lantmätare och till lantbruksingenjörer, har lantmäteristyrelsen och lantbruksstyrelsen i förenämnda skrivelser uppgivit, att dylik förhöjning i dyrtidstillägg utbetalats:

av lantmäteristyrelsen till 85 lantmäteriauskultanter efter 240 kronor för halvåret med	kronor 16,442: 67
» vissa länsstyrelser till:	
77 distriktslantmätare efter 400 kronor för halvåret med	» 30,800: —
26 extra lantmätare efter 320 kronor för halvåret med	» 8,320: —
	kronor 55,562: 67,
av vissa länsstyrelser till 14 lantbruksingenjörer m. fl. efter 260 kronor för halvåret med	kronor 3,640: —
	summa kronor 59,202: 67.

Däremot har utbetalning av ifrågavarande förhöjning i dyrtidstillägg vägrats av vissa länsstyrelser för

31 distriktslantmätare med tillhoppa	kronor 12,400: —
10 extra lantmätare » »	» 3,200: —
	kronor 15,600: —
7 lantbruksingenjörer m. fl. med tillhoppa	kronor 1,820: —
	summa kronor 17,420: —.

De utbetalda beloppen hava, enligt vad jag inhämtat, i regel avförts å vederbörande anslag för tillskott till dyrtidstillägg men i vissa fall å det allmänna dyrtidstilläggsanslaget.

En av de befattningshavare, till vilken vederbörande länsstyrelse vägrat utbetala begärd förhöjning i dyrtidstillägg, extra lantmätaren i Västernorrlands län Per Båth, har hos Kungl. Maj:t anfört besvär över länsstyrelsens ifrågavarande, genom resolution den 22 november 1921 meddelade beslut. Med anledning härav avgåvos infortrade utlåtanden av länsstyrelsen den 13 mars 1922 och av statskontoret den 8 juni 1922.

Statskontoret anförde i sitt utlåtande bland annat.

Extra lantmätare liksom övrig lantmäteripersonal, som vore sysselsatt med utförande av lantmäteriförrättningar, åtnjöte — förutom en jämförelsevis obetydlig avlöning av statsmedel — enligt lantmäteritaxan beräknade inkomster för utfört arbete. Då den taxa, enligt vilken ersättning för detta arbete utginge, icke undergått någon mot dyrtiden svarande förhöjning, hade till dessa lantmätare, utöver dyrtidstillägg på avlöningen, sedan flera år tillbaka anvisats tillskott till dyrtidstillägg, beräknat på arbetsinkomsten enligt lantmäteritaxan. Härom hade meddelats särskilda bestämmelser, för år 1920 genom kungörelsen den 22 juni 1920 (nr 532), däri stadgats, att för extra lantmätare detta särskilda dyrtidstillägg finge beräknas på en antagen inkomst av 3,200 kronor.

En härmed likartad anordning hade vidtagits beträffande dyrtidstillägg till häradshövdingarna, vilka även — åtminstone intill senaste löneregleringar — åtnjutit jämförelsevis obetydlig avlöning av statsmedel, medan deras inkomster av lösen m. m. uppgått till belopp, som ofta överstigit statsavlöningen. Föreskrifterna om dyrtidstillägg till häradshövdingarna hade emellertid i sin helhet intagits i de allmänna dyrtidstilläggskungörelserna och återfunnes även i kungörelsen den 30 maj 1919 (nr 262). Härigenom hade kungörelsen den 30 juni 1920 (nr 362) angående förhöjning i vissa fall i det för första halvåret 1920 utgående dyrtidstillägget blivit gällande beträffande hela det belopp, å vilket dyrtidstillägg till häradshövding utginge, och således även den del därav, som icke utgjorde statsavlöning.

Då det tillskott till dyrtidstillägg, som utginge till vissa lantmätare, måste anses hava tillerkänts dessa befattningshavare av samma skäl, som föranlett, att dyrtidstillägg till häradshövding bestämts att utgå efter en beräknad inkomst, som vore väsentligt högre än den häradshövding tillkommande statsavlöningen, torde det visserligen kunna ifrågasättas, huruvida det verkligen varit avsett att från ifrågavarande förhöjning i dyrtidstillägg undantaga det tillskott till dyrtidstillägg, som utginge till vissa lantmätare. Ehuru det alltså svårligen läte sig förneka, att sakliga skäl talade till förmån för klagandens yrkande, att den medgivna dyrtidstilläggsförhöjningen för första halvåret 1920 finge

beräknas jämväl på vad av hans antagna arbetsinkomst belöpte på samma tid, syntes dock med hänsyn till avfattningen av riksdagens ovan omförmälda skrivelse nr 349/1920 och den därpå grundade kungörelsen den 30 juni 1920 (nr 362) detta yrkande icke kunna bifallas.

Då överklagade resolutionen således finge anses vara rätteligen grundad, hemställde statskontoret, att Kungl. Maj:t täcktes finna skäl lämna besvären utan avseende.

Regeringsrätten fann i utslag den 8 februari 1923 ej skäl göra ändring i länsstyrelsens resolution.

Lantmäteristyrelsen har nu i förut omförmälda skrivelse den 27 november 1923 hemställt, att distriktslantmätare, extra lantmätare och lantmäteriauskultant, som för första halvåret 1920 ägt uppbära tillskott till dyrtidstillägg enligt kungörelsen den 22 juni 1920 (nr 532) angående tillskott till dyrtidstillägg m. m. för vissa lantmätare, måtte berättigas att även uppbära 20 procent förhöjning därå. Därest Kungl. Maj:t skulle finna denna anhållan icke vara i hela dess vidd förtjänt av bifall, hemställde styrelsen, att i varje fall Kungl. Maj:t ville låta vid de gjorda utbetalningarna bero samt berättiga de befattningshavare, vilka tilläventyrs inbetalt av dem uppburna belopp, att återbekomma dessa.

Till motivering härav har lantmäteristyrelsen anfört bland annat följande.

Frågan om den rent formella tolkningen av ifrågavarande författningar torde böra anses vara avgjord genom regeringsrättens ovanberörda utslag. Uppenbart vore emellertid, att det åtminstone varit Kungl. Maj:ts mening, att förhöjning skulle utgå även på lantmäternas tillkommande tillskott för första halvåret 1920, och syntes denna Kungl. Maj:ts mening även hava kommit till uttryck i ordalydelsen av kungörelsen 532/1920. Ej heller syntes någon grund finnas för det antagandet, att riksdagen haft en annan uppfattning. Därest så varit förhållandet, skulle detta givetvis hava sagts ifrån.

I anledning av omförmälda utslag av regeringsrätten hade emellertid inom riksräkenskapsverket anmärkning framställts mot vederbörande länsstyrelser med anmodan till dem, som vore ansvariga för besluten, att återbetala resp. belopp. Härefter hade motsvarande anmälan utgått till de lantmäteritjänstemän, som genom länsstyrelserna fått uppbära ifrågavarande förhöjning. Enahanda åtgärder kunde förväntas komma att vidtagas i anledning av de utbetalningar, som skett från lantmäteristyrelsen. Givetvis komme det för många att möta mycket stora svårigheter att återbära det uppburna beloppet. Åtskilliga hade avlidit utan att efterlämna nämnvärda tillgångar, och i minst två fall hade urarvskonkurs inträffat.

I frågans nuvarande läge hade lantmäteristyrelsen icke kunnat finna någon lämpligare utväg än att påkalla Kungl. Maj:ts åtgärder för att vinna en reglering av ifrågavarande förhållanden.

Statskontoret, som i ärendet inkommit med yttrande den 18 december 1923, har, efter erinran om sitt i förutnämnda besvärsmål avgivna utlåtande samt om regeringsrättens utslag den 8 februari 1923, anfört följande.

Ehuru således förhöjning i dyrtidstillägg icke författningssenligt finge utgå å det tillskott till dyrtidstillägg, som tillkomme vissa lantmätare, kunde statskontoret i likhet med lantmäteristyrelsen icke undgå att finna, det starka

skäl talade för att den förhöjning i dyrtidstillägg, som av lantmäteristyrelsen och flertalet länsstyrelser utanordnats, finge av lantmätarna behållas och dessa således befrias från skyldighet att återbära till dem utanordnade belopp; och därest detta medgäves, syntes det rättvist och billigt, att de lantmätare, som redan återburit bekommen förhöjning eller som icke erhållit någon förhöjning, komme i åtnjutande av dylik förhöjning i dyrtidstillägg för första halvåret 1920. För sådant ändamål borde emellertid denna fråga i sin helhet underställas riksdagen.

De ytterligare utgifter, som föranleddes av bifall till förevarande framställning, hade av lantmäteristyrelsen beräknats till 15,600 kronor och syntes lämpligen kunna bestridas av det förslagsanslag under nionde huvudtiteln till dyrtidstillägg åt befattningshavare i statens tjänst, som kunde komma att av riksdagen anvisas för budgetåret 1924—1925.

Lantbruksstyrelsen har i förutnämnda skrivelse den 10 januari 1924 — med åberopande i huvudsak av vad lantmäteristyrelsen i ovan återgivna skrivelse anfört — hemställt, att för lantbruksingenjörer, extra lantbruksingenjörer och lantbruksstipendiater måtte vidtagas åtgärder, varigenom nämnda befattningshavare bleve berättigade att jämväl för inkomst av arbete enligt taxa uppbära förhöjning i dyrtidstillägg för första halvåret 1920 enligt kungörelsen den 30 juni 1920 (nr 362).

Statskontoret har i ett den 19 januari 1924 avgivet utlåtande tillstyrkt lantbruksstyrelsens framställning samt föreslagit, att de ytterligare utgifter för statsverket, som kunde föranledas av bifall till framställningen, måtte bestridas från det förslagsanslag för beredande av tillskott till dyrtidstillägg för lantbruksingenjörer och lantbruksstipendiater, som komme att av riksdagen anvisas under nionde huvudtiteln för budgetåret 1924—1925.

Vad först angår frågan om tillskott till dyrtidstillägg åt lantbruksingenjörer och lantbruksstipendiater samt lantmätare för budgetåret 1924—1925 torde samma skäl, som tidigare föranlett beviljande av sådant tillskott, alltjämt föreligga. Tillskotten synas för nämnda budgetår böra utgå å samma antagna inkomst som förut samt beräknas efter enahanda bestämmelser, som gälla i avseende å dyrtidstilläggen. Vad angår tillskotten till lantmätarna torde — med hänsyn därtill att tillskott utgår jämväl till extra lantmätare utan arvode av statsmedel — böra upplysas, att antalet extra lantmätare utan arvode, enligt vad jag från lantmäteristyrelsen inhämtat, läser kunna under budgetåret 1924—1925 beräknas till omkring femton.

*Departements-
chefen.*

Beträffande härefter lantmäteristyrelsens och lantbruksstyrelsens framställningar om förhöjning i tillskott till dyrtidstillägg åt ifrågavarande befattningshavare för första halvåret 1920 framgår av vad jag förut anfört, att skilda uppfattningar gjort sig gällande, huruvida enligt ovanberörda kungörelser den 22 juni 1920 (nr 531 och 532) dylikt tillskott skulle utgå med tillämpning jämväl av föreskrifterna i kungörelsen den 30 juni 1920 (nr 362) angående förhöjning i vissa fall i det för första halvåret 1920 till befattningshavare i statens tjänst utgående dyrtidstillägg. En tillämpning av sistberörda författning skulle föranleda, att befattningshavarna i fråga för nämnda halv-

år finge uppbära förhöjning i dyrtidstillägg med 20 procent å den till visst belopp beräknade inkomsten för arbete enligt taxa. Medan lantmäteristyrelsen och åtskilliga länsstyrelser hävdade den uppfattning, att dylik förhöjning i dyrtidstillägget borde utgå, hava vissa andra länsstyrelser ansett sig förhindrade att verkställa ifrågavarande utbetalning. Då regeringsrätten i det åberopade utslaget den 8 februari 1923 anslutit sig till sistnämnda uppfattning, måste härigenom frågan om den rent formella tolkningen av ifrågavarande författningar anses avgjord.

Det torde emellertid, såsom lantmäteristyrelsen och jämväl statskontoret påpekat, knappast varit av riksdagen avsett, att föreskrifterna om förhöjning i det allmänna dyrtidstillägget för första halvåret 1920 icke skulle äga tillämpning å det tillskott till dyrtidstillägg, om vilket här är fråga. Förutom det av statskontoret anförda parallellfallet beträffande dyrtidstillägg till häradshövdingar tala onekligen även de förhållanden, under vilka sagda förhöjning tillkom, emot ett dylikt antagande.

Såsom av den förut lämnade redogörelsen framgår, har nämligen ifrågavarande förhöjning i dyrtidstillägg beretts tjänstemännen såsom en kompensation för att de nya, av 1920 års riksdag beslutade dyrtidstilläggsgrunderna skulle träda i tillämpning först från och med den 1 juli 1920 och alltså icke gälla för första hälften av samma år. Då, i händelse en retroaktiv tillämpning av nämnda grunder blivit av riksdagen beslutad, tillskottet till dyrtidstillägg givetvis kommit att utgå enligt dessa grunder, synas mig goda skäl finnas för den uppfattningen, att riksdagens mening i själva verket varit, att förhöjningen i dyrtidstillägg skulle utgå även på det ifrågavarande befattningshavare tillkommande tillskott till dyrtidstillägg för första halvåret 1920.

Med hänsyn härtill och då det, på sätt statskontoret framhållit, synes vara rättvist och billigt, att, därest den förhöjning, som utanordnats, får av vederbörande befattningshavare behållas, även de, som redan återburit bekommen förhöjning eller som icke erhållit någon förhöjning, komma i åtnjutande av dylik förhöjning, anser jag mig böra i allo tillstyrka ifrågavarande framställningar.

De belopp, om vilkas utanordnande nu är fråga, uppgå för lantbruksingenjörerna till 1,820 kronor och för lantmätarna till 15,600 kronor eller tillhopa 17,420 kronor. Beloppen torde böra utgå från de förslagsanslag för beredande av tillskott till dyrtidstillägg åt ifrågavarande befattningshavare, som må komma att av riksdagen anvisas för budgetåret 1924—1925. Med hänsyn till anslagens natur lärer någon förhöjning utöver de i årets statsverksproposition beräknade beloppen av 20,000 kronor för lantbruksingenjörer och 300,000 kronor för lantmätare ej behöva äskas.

Under åberopande av vad jag sålunda anfört hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att

A) *dels* medgiva, att under tiden 1 juli 1924—30 juni 1925 må till lantbruksingenjörer och extra lantbruksingenjörer ävensom till lantbruksstipendiater, vilka förordnas att i lantbruksingenjörs ställe utföra förrättning, för

den tid förordnandet varar, utöver dyrtidstillägg på grund av lön eller arvode, av statsmedel utgå tillskott därtill på grund av inkomster för arbete enligt taxa, beräknade för en var befattningshavare till 2,600 kronor för år räknat,

dels förklara, att beträffande tillskott, som nu nämnts, de angående dyrtidstillägg för motsvarande tid gällande bestämmelser skola i tillämpliga delar lända till efterrättelse, med rätt för Kungl. Maj:t att meddela de närmare föreskrifter, som kunna vara erforderliga för tillämpning av dessa bestämmelser,

dels ock för nu angivna ändamål såsom tillskott till dyrtidstillägg för lantbruksingenjörer och lantbruksstipendiater anvisa för budgetåret 1924—1925 ett *extra förslagsanslag* av kronor 20,000;

B) *dels* medgiva, att under tiden 1 juli 1924—30 juni 1925 må till distriktslantmätare och extra lantmätare med arvode, utöver dyrtidstillägg på grund av lön eller arvode, av statsmedel utgå tillskott därtill på grund av inkomster för arbete enligt gällande lantmäritaxa, beräknade för distriktslantmätare till 4,000 kronor, för extra lantmätare med arvode om 2,000 kronor till 3,200 kronor och för extra lantmätare med arvode om 1,500 eller 1,000 kronor till 2,400 kronor, allt för år räknat,

dels medgiva, att för samma tid må till extra lantmätare utan arvode av statsmedel utgå tillskott till inkomster för arbete enligt lantmäritaxan beräknade till 2,400 kronor för år,

dels förklara, att beträffande tillskott, som nu nämnts, de angående dyrtidstillägg för motsvarande tid gällande bestämmelser skola i tillämpliga delar lända till efterrättelse, med rätt för Kungl. Maj:t att meddela de närmare föreskrifter, som kunna vara erforderliga för tillämpning av dessa bestämmelser,

dels medgiva, att Kungl. Maj:t må äga att, med tillämpning i den mån så kan ske av de angående dyrtidstillägg gällande grunder, för samma tid medgiva tillskott av statsmedel jämväl åt kommissionslantmätare och vice kommissionslantmätare, som fortfarande utöva praktisk verksamhet,

dels ock för nu angivna ändamål såsom tillskott till dyrtidstillägg för vissa lantmätare anvisa för budgetåret 1924—1925 ett *extra förslagsanslag* av kronor 300,000;

C) *dels* förklara, att beträffande de i 1920 års riksdags skrivelse nr 9 B under punkterna 3 och 27 omförmälda tillskott till dyrtidstillägg till lantbruksingenjörer, extra lantbruksingenjörer samt vissa lantbruksstipendiater ävensom till distriktslantmätare, extra lantmätare samt lantmäteriauskultanter med arvode det av samma års riksdag fattade beslut om förhöjning i det för första halvåret 1920 utgående dyrtidstillägg skall lända till efterrättelse,

dels ock medgiva, att Kungl. Maj:t må äga att vidtaga erforderliga åtgärder för att sådan förhöjning i dyrtidstillägg må bli till vederbörande utbetald från de under punkterna A eller B här ovan äskade anslag.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen behagar Hans Maj:st Konungen lämna bifall samt förordnar, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Rune Thygesen.